

Jordi Ribera: «No tinc 'medallitis', el projecte es manté ferm a través dels resultats»

Després d'assaborir el bronze al Mundial d'Egipte, el tècnic de Sarrià centra la mirada en els Jocs Olímpics de Tòquio d'aquest estiu

Jordi Ribera dona indicacions durant un partit del darrer Mundial d'Egipte, on va aconseguir el bronze amb Espanya

Nascut a Sarrià (1963) i amb passat a les banquetes de l'Arrate, Gáldar, Irun, Ademar, Argentina i Brasil, Ribera ha exportat el seu projecte de captació i formació de talent a Espanya. Amb contracte fins al 2024, els fruits són inqüestionables: bronze al Mundial i dos ors a l'Europeu.

Entre reunió i reunió al seu despatx de la Federació a Madrid i un cop acabada la concentració al CAR de Granada amb les noves generacions de jugadors, Jordi Ribera comença a preparar els Jocs Olímpics de Tòquio. El bon paper als Europeus (ors) i al darrer Mundial (bronze) situa Espanya com una de les favorites. L'èxit per a ell, però, és tenir «continuitat» entre els millors en tants tornejos.

Ha tingut temps per descansar després del Mundial?

He estat al CAR de Granada treballant amb mainada per la Federació. Ho fem al setembre i al febrer, que és quan coincideix després dels tornejos internacionals i són mesos de molta feina. Ara amb la pandèmia tenim grups de canalla més reduïts però treballem igual.

Diuen els que el coneixen bé que és un malalt de l'handbol. Té alguna vàlvula d'escapament per desconnectar? Ara és difícil perquè se'ns concentren al màxim les activitats. Tenim els Jocs a prop. A més a més amb la pandèmica encara és més complicat. Com a molt miro alguna pel·lícula, llegeixo...

I abans de la pandèmia, com s'ho feia per oxigenar-se de la feina?

Sempre que puc vinc cap a Girona i em trobo amb amics. Tot i això, els amics tenen vinculació amb l'handbol i és difícil sortir de l'entorn, però sí que desconnecto un xic. A Girona m'agrada anar a passejar i fer un cafè pel Barri Vell. Em relaxa. No és una desconexió total perquè també vaig a veure partits del Sarrià i del Bordils.

Ara que me'n parla, un any difícil per tots dos aquest.

Miri, precisament dissabte passat vaig anar a veure el a Sarrià. Sóc soci de tots dos i també del Garbí. Tant

Sarrià com Bordils són al grup de baix. El Bordils ho té un xic més complicat perquè baixen molts equips. El Sarrià té més possibilitats perquè gaudeix de més coixí.

Or als Europeus del 2018 i 2020 i ara bronze al Mundial. N'hi ha per estar més que satisfet.

Som en un esport on és molt difícil repetir èxits. Pensi que França i Dinamarca, dues de les grans potències mundials van quedar eliminats a la prèvia a l'Europeu del 2020 o que ara al Mundial ni Croàcia, ni Eslovènia ni Noruega ha arribat a semifinals. Nosaltres, en quatre anys hem aconseguit dos ors als Europeus i un bronze al Mundial. La satisfacció és més gran perquè la continuïtat és el que dona èxit al projecte i això demostra la dificultat de lluitar sempre per les medalles.

Quina importància dona a les medalles?

No tinc medallitis. L'important és el camí que hem fet en cada torneig durant aquests quatre anys en què hem generat un projecte global de baix a alta. La selecció absoluta és la punta de la piràmide del projecte que, a través dels resultats, es manté ferm.

Com es va refer l'equip del cop de perdre en semifinals contra Dinamarca?

L'equip va anar de menys a més al Mundial. Va ser un cop dur perquè tothom volia arribar a la final. Tot i això, vam donar molta importància a ser tercers i sumar la medalla. Un dels secrets és que el grup és molt bo i tothom participa molt. Repartim molt els minuts i tothom se sent integrat al grup. Per això vam arribar molt bé físicament als partits finals.

El pròxim repte és Tòquio. Se senten entre els favorits?

Ara cal fer un camí nou cap a una nova competició. Hem perdut dos jugadors importants com Ariño i Dujšebaev per lesió de lligaments encreuats i és un cop dur. Hem d'acceptar sempre el rètol de favorits o candidats a ser a semifinals. Ara bé, som conscients que som un equip que per tenir èxit necessita jugar bé. A més, els Jocs són una competició molt dura de només 12 equips, i alhora agraïda.

Argentina, Brasil i ara Espanya. Enyora el dia a dia dels clubs i competir més sovint?

Sí. Es troba a faltar el dia a dia i veure l'evolució d'un equip. Ara bé, la meua feina és molt més que dirigir la selecció absoluta. Això em permet tenir molt de temps per dedicar-me a la formació i no més al primer equip. Compartir un equip i la selecció seria impossible. Al Brasil va sortir molt bé i molts dels jugadors de la selecció actual van passar pel projecte. He volgut repetir la mateixa història aquí.

Com veu els jugadors gironins de l'ASOBAL?

En Natan Suárez va fer un pas endavant fa un any i mig quan va passar del Teucro al Conca. Ara a l'Ademar juga competició internacional i continua creixent. És molt creatiu però encara una mica irregular. En Pau Guitart dóna un nivell molt alt a Sagunt amb partits decisius. A Valladolid va fer les dues últimes aturades i va donar un punt a

l'equip. Llavors en Jordi González, al Barça, ha complert un dels seus somnis que era jugar Champions i Asobal. Sempre ha fet bones temporades i s'ho mereix.

Veu més gironins la temporada vinent a la màxima categoria?

Possiblement alguna sorpresa hi haurà de Sarrià o Bordils. Ara es poden veure tots els partits de Plata i, per tant, tots els jugadors que destaquen.

És possible que surti algun altre Albert Rocas a curt termini?

A la Federació seguim nanos gironins com els Cikusa o en Pol Quiroga. Evidentment que podem tenir nois gironins que en un futur estiguin al màxim nivell.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/esports/2021/03/24/no-medallitis-projecte-mante-ferm/1096033.html?utm_source=rss